

[Socialministeren.]

udelt Tilslutning i alle Kredse. Ja, der sker ogsaa en meget omfattende Simplificering, dels ved Sammendragningen af Mylderet af Love til 4, dels ved de indgribende Ændringer i Forsørgelseskommune- og i Refusionssystemet m. v., dels endelig gennem Hjælpekassernes og Værgeraadenes Bortfald o. s. v., og der spares ogsaa herved mange Penge. Endvidere er det selvfølgelig principielt en afgørende Forenkling, at der ydes Hjælp fremtidig efter ensartede og i Forvejen udarbejdede Regler i ensartede Trangstilfælde, og der kan nævnes mange andre Eksempler paa Simplificering, som lejlighedsvis vil blive omtalt i det følgende.

Men naar man af og til ser Forholdet fremstillet, som om Forenklingen betyder, at alle, der har med Administrationen af disse Forhold at gøre, skulde faa mindre at gøre end nu, maa jeg dog straks protestere. Jeg er ude af Stand til at ophæve Hjælpekassernes, Værgeraadenes, Politimestrenes og Sygekassernes Medarbejde ved Forsørgelseslovens Administration og saa samtidig give selve Kommunalbestyrelserne mindre at bestille end nu. Disse vil ganske vist blive lettet for en Mængde Undersøgelser, Bogholderi og Korrespondance efter det nye System, men deres samlede Arbejde vil selvfølgelig ikke blive mindre, naar de skal administrere hele Folkeforsikringen og den offentlige Forsorg, selv om dette sker efter mere ensartede Regler end nu. Med Ansvarrets Samling eet Sted følger større Indflydelse, men ogsaa det tilsvarende Arbejde, selv om der, som jeg senere skal komme til, er givet Bestemmelser om andres Deltagelse som Medhjælpere i dette.

Og medens vi er ved Forenklingen, kunde jeg tænke mig, at enkelte ærede Medlemmer, der ikke just har Overvejelse af Sociallovgivningens Indhold til deres Hovedbeskæftigelse, ved at se de nu forelagte Lovforslags Omfang — de mange nugældende Love har de jo ikke ved Haanden — vilde udbryde: Skal det virkelig kaldes en Forenkling? Alene Forslaget om offentlig Forsorg rummer ca. 350 Paragraffer. Og derefter vil disse ærede Medlemmer eller deres Meningsfæller udenfor denne Sal overfor denne Paragraf-Rigdom henvise til Fortidens Love for saa at haane undertegnede som Simplifikator. Tillad mig derfor straks at anholde denne Tankegang. De mange Paragraffer skyldes ikke eller formentlig ikke en manglende Evne til at udtrykke sig, men et deraf ganske uafhængigt og i sig selv anerkendelsesværdigt Ønske om at udtrykke sig tydeligt!

Denne almindelige Sammenstilling mellem de gamle Lovgivere, der skrev saa herligt kort og klart, og de nyere, som ikke har denne Guds Gave, er i Reglen ganske falsk, naar man da ser bort fra, hvad Rigsdagen gennem sine Kompromisser ødelægger. Livsforholdene har ændret sig fuldstændigt siden da, er blevet ganske anderledes indviklede, og Lovstoffet er vokset kolossalt. Men for Resten! Tag en Gang den gældende Fattiglov af 1891. Den er kort og klar og kun paa 67 Paragraffer. Ja, men der er til Gengæld heller ikke et eneste Menneske, der kan administrere efter den. Den er saaledes omgærdet, udbygget, undergravet og gennemhullet af ministerielle Bekendtgørelser, Cirkulærer og Skrivelser, at undertegnede trods de elendige Forfatterhonorarer i dette Land har tjent adskillige Tusinde Kroner paa at skrive omfattende Haandbøger i Forsørgelsesvæsen, der adskillige Gange er kommet i nye Udgaver, fordi et saadant Hjælpe middel har været ganske uundværligt for den, der er kaldet til at administrere Fattiglovgivningen.

Læs f. Eks. Fattiglovens § 43, der siger, at den Kommune, hvori en Person bliver trængende til offentlig Understøttelse, skal være pligtig at forsørge ham indtil videre, altsaa at Opholdskommunen skal optræde, og § 45, der bestemmer, at Opholdskommunen skal bære $\frac{1}{4}$ af Udgifterne. Det ser saa grejt ud — for at tale Norsk. Men der staar ikke noget om, hvorvidt dette ogsaa gælder, naar han er kommet trængende til Opholdskommunen, naar hans Ophold dér ikke er frivilligt o. s. v., o. s. v. I min „Haandbog i Forsørgelsesvæsen“ findes der 8 Sider alene om Forstaaelsen af dette Begreb, belyst ved talrige ministerielle Fortolkninger. Derfor vil man — af Hensyn til den praktiske Mand — i det nu forelagte Forslag til offentlig Forsorg finde Opholdskommunens Forpligtelse omhandlet i 10 Paragraffer, §§ 53—63, paa over 4 Sider. Og saaledes paa mange andre Omraader. Mit Forslag er ikke skrevet kort, klart, men uforstaaeligt for den ujuridiske Læser; det er tværtimod skrevet bredt og saa vidt udtømmende, at han forhaabentlig kan forstaa det, og Læsningen lettes ved talrige Henvisninger. Det er efter min Mening den Maade, man skal skrive den Art Lovstof paa, selv om dette er langt vanskeligere for Koncipisten end at nøjes med de korte og knappe Hovedregler, der springer alle Undtagelser og Vanskeligheder over for at overlade disse til en senere Tids Fortolkninger. Ved den her anvendte Fremgangsmaade svulmer Lovstoffet ganske vist op, og hvad der i Virkeligheden i det lange Løb for den praktiske Administrator